

заедно съ рапортъ тѣ отъ Берлинъ, съшто и прологъ тѣ, така да го нарека, на доношение то на М-ръ Барингъ, свършено измѣняватъ, по мое то мнѣние, изгледъ тѣ на работата: отъ сега на мене, а особено на мене, като единъ отъ виновниците на кримската война, не ми оставатъ сили повече да поднеса отговорността на мълчание то.

И азъ заявявамъ тукъ своята благодарностъ на М-ръ Скайлеръ и на правителството то, което възложи на него тая мисия. Късно е вече, както се изразихъ и по-напрѣдъ, късно е да се надѣваме, че Европа ште се довѣри на нѣкой отъ нашии рапорти. Ний сами можимъ да се отнасяме съ извѣстно недовѣрие къмъ рускии рапорти. И никое европейско господарство не е свободно отъ нѣкои свойствени нему прѣдразсѣдци. Нъ Америка нѣма нито съюзничество съ Турция, нито претенции противъ нея, нито планове да спечели отъ нейно то разрушение. Тя стѣпва въ това дѣло единствено на основание на това общечовѣческо значение, което то получава въ настоящата та минута; тя нѣма въ него «американски интереси», които би могли да нарушатъ нейно то безпристрастие или да отклонетъ нейний възгледъ отъ прямата та цѣль.

Събрании ти свидѣтелства, повидимому, достатъчно приготвиха почва за да се поиска прѣслѣдване; нъ въ това врѣме, когато азъ пишахъ, новъ документъ ми пристигна *) чрѣзъ добрата грижа на Г. Мусурусъ. Тоя документъ е французский прѣводъ на единъ рапортъ, отъ 22 юлий, върху събитията въ България, рапортъ, прѣдставенъ на отоманско то правителство отъ една комисия отъ знатни (нотабили) мусулмане и християне и одобренъ отъ Пловдивский административенъ съвѣтъ. Тоя рапортъ, който прѣдставлява официално то турско изложение на произшествията (така като той се придружава отъ рапортъ тѣ на Едипъ-ефенди върху Одринский вилаетъ) въ интересъ тѣ на справедливостъ та, азъ съмъ убѣденъ, ште се прочете въ цѣлий си съставъ. Може би, други ште погледнатъ на него не така както азъ гледамъ. Нъ азъ не мога да

*) Септемврий 2-й.